

ANDREAS SUCHANEK

ŠEPTAJÍCÍ LES

PORTÁL ČASU



ŠEPTAJÍCÍ LES



Flüsterwald – Durch das Portal der Zeit (Vol. 3)
by Andreas Suchanek, ill. By
© Ueberreuter Verlag GmbH, Berlin, 2021
Lic.: Agentur Dr. Ivana Beil, Schollstr. 1, D - 69469 Weinheim

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Markéta Bartoš Tautrmanová, 2023
Cover and Illustrations © Timo Grubing, 2023
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3730-7 (pdf)

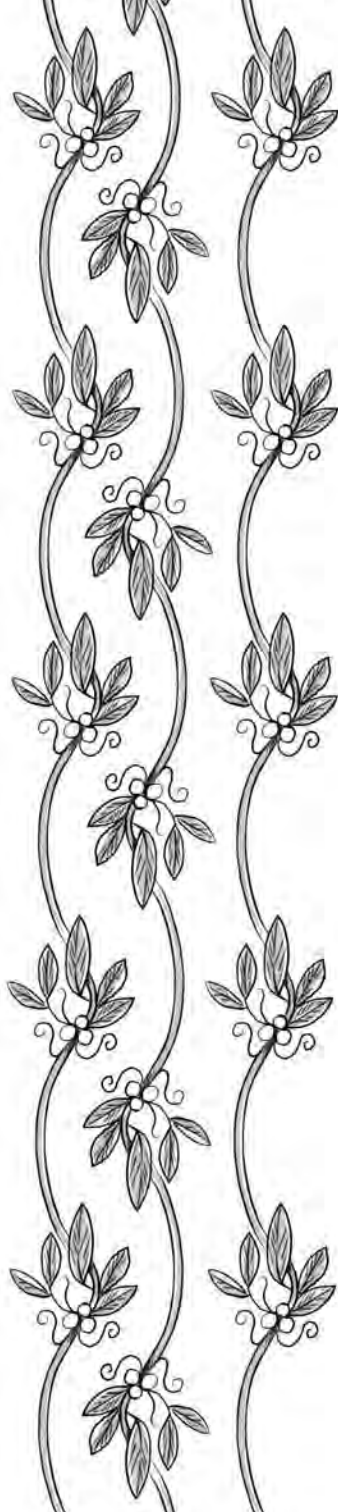
ANDREAS SUCHANEK

ŠEPTAJÍCÍ LES

PORTÁL
ČASU

přeložila Markéta Bartoš Taurmanová







Lukáš (člověk)

- * knihomol
a dobrodruh
- * musí si zvyknout
v novém městě
- * jeho rodina nemá
o Šeptajícím lese nebo
o kouzlech ani ponětí



Ella (člověk)

- * nic ji nezastaví
- * nade vše miluje svého
dědečka
- * hodně se toho naučila
v dramatickém kroužku



Štěstěnka (víla)

- * ráda kouzlí (což ne vždy vyjde podle plánu)
- * cítí se v internátu opuštěná
- * a proto často podniká (zakázané) výpravy



Rani (Menok)

- * mladý autor, zkoumá lidi
- * rád si zahrává se svým životem a je
- * závislý na čokoládě





















Panči (kočka)

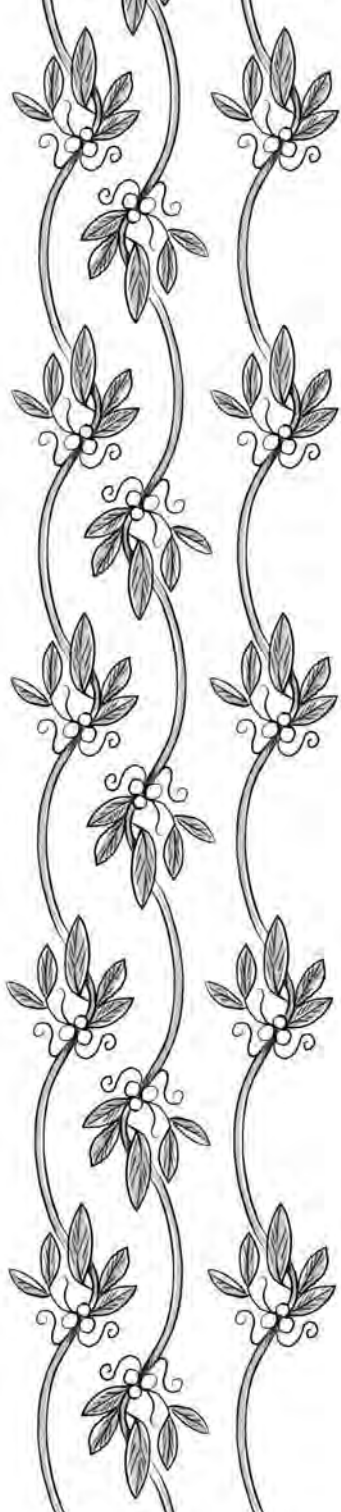
- * jmenuje se celým jménem Pedora Ulinda Naftet ze Šibalky
- * strážkyně Štěstěnky
- * má nervy z oceli



Obsah

- 11  Předmluva
- 15  Noční výlet
- 23  Dramatický kroužek
- 31  Slib
- 39  Magie času
- 47  1981
- 53  Most knihovny
- 59  Požár v Zimoskalce
- 65  Past
- 73  Stínové dvojče
- 81  Záchranný manévr
- 87  Chybějící stránky
- 93  Útok přízraků
- 99  Pomoc pro Žanetku
- 105  Raniho hrdinské
dobrodružství
- 111  Tváří v tvář
- 117  Žanetčino tajemství
- 125  Poslání splněno

- 131  Nesoustředěný Menok
- 137  Temné časy
- 143  V paláci víl
- 149  Naprosto neobvyklý čaj
- 155  Shledání
- 161  Černý oheň
- 167  Nápis
- 175  Profesorův plán
- 181  Cesta k srdci
- 187  Srdce lesa
- 195  Cena za moc
- 203  Světlo víl a plameny stínů
- 211  Doušek svobody
- 217  Tváří k nepříteli
- 225  Co se tenkrát
doopravdy stalo
- 231  Válečná porada
- 237  Muffiny a kakao
- 243  Doslov





Předmluva

Před mnoha lety

„To musí být ono.“ Doktor Archibald von Thun zíral na tyglík s rozzářenýma očima.

V kamenné misce se nacházel modrý prášek jemný jako písek. Třpytil se, jako kdyby šlo o tisíce kryсталů vyzařujících magii.

„V to taky doufám,“ komentoval to Franklin a ukázal na bouli na svém čele. „Včera jste hodil prášek do vzduchu a on vybuchl.“

Archibald se lišácky usmál. „Je to přece jen malá boule.“

„Není snadné být vaším asistentem.“

„Jednou se tomu společně zasmějeme. Až budu profesorem a ty... ještě pořád můj asistentem.“ Myslel to samozřejmě v legraci, věděl však, že tím Franklina pozlobí.

Ten okamžitě obrátil oči v sloup. „Jednoho dne budu taky profesorem.“

„Bezpochyby. Za předpokladu, že nový šeptající prášek nevybouchne.“

„To je příšerný název.“ Franklin přistoupil k oknu laboratoře.

Okolí už dávno zahalila tma a ostatní univerzitní budovy působily v krajině opuštěně. Na dohled se v pozadí do výše vypínaly koruny stromů neda-
lekého lesa.

„Ale říkám ti přece, že když jsem vyrobil tu předchozí verzi prášku s lehkým žlutým nádechem, tak jsem slyšel nějaké šeptání. Takže ten název je podle mě správný a výstižný.“

„Asi máte příliš přetěžované nervy, doktore,“ poznamenal Franklin. „Tady nic nešeptá.“

„Tak tedy...“ Archibald hrábl nebojácně do misky a hodil plnou hrst modrého prášku do vzduchu.

Ten se snášel na zem jako hvězdný prach, nejprve zahalil jeho a pak Franklina do hustého mraku. Naštěstí bez výbuchu.

Asistent se okamžitě rozkašlal. „Jsem alergický.“

„A na copak?“

„Prostě na něco, co je obsažené v tom prášku.“

„Minulý týden sis to myslel taky, ale nakonec to byla jen pálivá chilli paprička v jídle.“

„Taky tam neměla co dělat,“ zamumlal Franklin.

Zrovna když chtěl Archibald svého asistenta znovu uklidnit, objevilo se světlo. Stromy nedalekého lesa se rozzářily.

„Co se děje, proč se na mě tak díváte?“ Franklin znervózněl. „Zamlžil vám ten prášek snad rozum? Nebo mám obarvené vlasy?“ Úzkostlivě si osahával svou hustou kštici hnědých vlasů.

„Ten les.“

Asistent na něho nejdřív jen zmateně zíral a pak se otočil. „Září!“

„Věděl jsem to,“ vydechl Archibald. „Šeptající prášek funguje.“

A tak začíná dobrodružná cesta Archibalda von Thuna.



Noční výlet

Vzdálený pohled na městečko Zimoskalka vyvolal v Lukášovi podivný pocit. V té tmě se leskly pouliční lampy jako zlatavé šmouhy na černošedém plátně. Skutečnost, že letí nad těmi budovami, v něm však zároveň způsobila žaludeční nevolnost. Co když létací prášek náhle přestane působit? Zřítí se dolů a napíchne se na špičku kostelní věže jako maso na špízovou jehlu.

„Všechno v pořádku?!“ zakřičela Ella. Blondaté vlasy jí poletovaly ve větru.

„V tom nejlepším,“ zaúpěl Lukáš.

„Už tam skoro jsme. Neboj, létací prášek bude účinkovat alespoň ještě hodinu.“ Zpomalila, až byli oba ve stejné výšce.

„Odkud to víš?“

Bez těch blondatých vlasů by Ella nebyla skoro vůbec vidět. Stejně tak jako on sám. Oba na sobě měli černé oblečení, aby na obloze nebyli nápadní. Kdyby nějaký obyvatel Zimoskalky vzhledl do výšky, určitě by ho šokovalo, že vidí dvě létající děti.

„Otestovala jsem ho,“ vysvětlila. „Nejprve jsem na váze zvažila různé porce v pytlíčcích a pak jsem se s nimi posypala. Oba máme 100 gramů létacího prášku, takže bude působit zhruba hodinku a půl. Ovšem pouze za předpokladu, že nebude pršet.“

V případě, že by pršelo, tak by se všichni za pár vteřin smyl a jejich let by skončil okamžitým pádem. Naštěstí bylo nebe bez mráčku.

Konečně se pod nimi vynořila škola.

„Alespoň že bylo létacího prášku dostatek,“ řekl Lukáš. „Jinak bychom teď měli opravdový problém.“ Tajná profesorova pracovna za regálem s knihami v Lukášově pokoji obsahovala bezpočet nápojů a prášků. Ten nejdůležitější ze všech – šeptající prášek – jim však došel. Jen díky němu mohli Lukáš s Ellou vstoupit do Šeptajícího lesa a poznat ho, jaký ve skutečnosti byl: každou noc se rozzářil a byl plný magického života.

„Kdyby tihle Warkové prášek nezakázali, nemusel to být žádný problém,“ mumlala Ella. „Tak by nám mohli Rani, Štěstěnka a Panči jednoduše nějaký donést.“

Při pomyslení na setkání se strážci pořádku v Šeptajícím lese se Lukášovi rozbušilo srdce. Warkové, stvoření podobající se ještěrce, neměli slítování a nesnášeli lidi. Avšak to bylo tak nějak pochopitelné, vždyť právě člověk před mnoha lety vypálil rozsáhlé části lesa.

„Alespoň že si tvůj dědeček ten recept zapsal!“ zakřičel Lukáš a ukázal na svůj batoh. „S těmi přísadami si ho můžeme vyrobit sami!“

Trvalo to několik dní, než dali dohromady vše potřebné. Obzvláště těžké bylo sehnat jantar. Lukášově matce málem vypadla špaldová houska z úst, když se jí při snídani vyptával na nejrůznější koření a dobrovolně se nabídl, že s ní půjde na úterní trh.

To, co teď chybělo, bylo prosté: hmoždíř, palička do hmoždíře a hořák. Existovalo jen jedno místo, kde tohle všechno najdou. Chemická laboratoř ve škole.

„Teď níž!“ zavolala Ella.

Snesli se k oknu, které snad bylo ještě pořád otevřené. Po poslední vyučovací hodině schválně počkali, až uklízečka skončí. Lukáš se vymluvil, že

něco zapomněl, pospíchal do laboratoře a otevřel jedno z oken.

„Snad už to nikdo nekontroloval,“ zašeptal.

„Jinak bychom museli být kreativní,“ řekla Ella s lišáckým úsměvem.

Naštěstí nemusel Lukáš zjišťovat, co tím měla na mysli. Okno se dalo bez námahy otevřít. Snesli se do místnosti a Lukáš si oddechl, jakmile se nohama zase dotkl pevné podlahy.

Jak se domluvili, Ella stiskla vypínač elektrických rolet a spustila je dolů. Lukáš donesl ze skříně vše potřebné. Na pracovní desce rychle rozprostřel všechno, co potřebovali, a zapnul hořák.

Když otočil malým kolečkem, nic se nestalo.

„Musíš nejdřív otevřít přívod plynu. K tomu je ale zapotřebí klíč.“ Ella ukázala na stůl vedle pultu. „Raději připoj hořák tamhle. To je extra přívod pro učitele, tam je jen jeden páčkový spínač. Ten funguje bez klíče.“

Lukáš pospíchal ke stolu, jehož povrch byl pokrytý porcelánovou vrstvou.

Skulinami v roletě prosvítal svit měsíce a celá chemická laboratoř se nořila do hry stříbrného světla a stínů.

Hořák konečně vzplanul.

Ella se spiklenecky naklonila nad hmoždíř. „Tak dobře, ty čteš nahlas, já roztluču přísady.“

Lukáš vystrachal z batohu knihu a nalistoval příslušnou stránku. „Tvůj dědeček má fakt děsný pís-
mo.“ Začal koktavě číst.

Poté, co všechno změřili a rozdrtili, vzala Ella kovový držák, zvedla misku do výšky a přidržela ji nad hořákem. Plameny tancovaly po porcelánu.

„Podívej,“ vydechla Ella.

„Opravdu se z toho stává prášek,“ žasl Lukáš.

Přesně po třech minutách postavila Ella misku zpátky na stůl. „Vyzkoušíme to?“

„No jasně.“ Lukáš cítil, jako ho svrbí prsty.

Ella se rozpráhla a hodila prášek do vzduchu.

Bum!

Vybouchl v oblak kouře.

Zaraženě se na sebe podívali. Ella měla najednou vlasy černé od sazí. Lukáš se vyděšeně podíval do zrcadla a uviděl, že se mu vlasy zbarvily doze-
lena.

„Ello!“

„Proč na mě křičíš? Tys ten recept přečetl nahlas!“ Vzala knihu. „Měli jsme tam dát jen jeden kvítek z levandule.“ S povzdechem knihu přibouchla. „Zkusíme to ještě jednou.“

„A moje vlasy?“

„Určitě je stačí jen umýt, pak ten účinek zmizí. Buď rád, že se neproměnily v sedmikrásky.“ Zahihňala se.

V myšlenkách se Lukáš viděl, jak se příštího rána objeví u snídaně s hlavou plnou ředkviček nebo pampelišek. Co by na to řekla matka?

S druhým pokusem se výrazně přiblížili k cíli, neboť viděl tancovat modrá světýlka. Na druhou stranu to mohlo být i tím, že ho to třesknutí poválilo.

„Proč jen jsi to hodila na mě?“ zeptal se obviňujícím tónem.

„Abych ti v případě nouze byla schopná přece pomoci,“ odpověděla sladoučce Ella. „V letadle člověk taky nejdřív nasadí masku sám sobě.“

Netrpělivě vyhlíželi, jak vyjde třetí pokus, který se právě vařil na malých plamenech.

Prášek se opět zatřpytil. Lukáše zahalil dobře známý světelný efekt. Když se pátravě díval ven skrz štěrbinu v roletách, spatřil v dáli zářivou modř Šeptajícího lesa.

„Funguje to!“

Ella pohlédla na hodiny. „Vidíš, a dokonce máme ještě patnáct minut na let zpátky.“

Spokojeně opláchli přístroje pod tekoucí vodou a všechno uložili zase do skříně. Jediné, co zůstávalo, byl pronikavý závan levandule, který snad rychle vyprchá.

Přivřeli za sebou okno a stoupali vzhůru noční oblohou nad Zimoskalkou.

V příštích dnech chtěli vše připravit tak, aby byli vyzbrojeni pro další dobrodružství v Šeptajícím lese. Předtím však ještě musel Lukáš zvládnout nejhorší výzvu ve svém dosavadním životě: dramatický kroužek.



Dramatický kroužek

Alespoň že už neměl zelené vlasy. Stejně byl následující den jako mučení.

„Vžít se do role!“ zvolal pan Petrský. „Musíš se svým hlasem vžít do role!“

Vedoucí dramatického kroužku byl ve svém volném čase sám hercem a už spoluúčinkoval v několika hrách pořádaných městem Zimoskalka. Svou vášeň chtěl bohužel přenést na všechny svoje žáky.

Lukáš dal panu Petrskému jasně najevo, že se v jeho případě jedná o trest a jeho opravdová vášeň má jednak své hranice a jednak má spíš co dělat s počítačem. U toho se člověk nemusí vžít do žádné role, stačí jen ůukat do klávesnice všemi deseti.

Učitel ho však jen poplácal po ramenou a vysvětlil mu, že do konce školního roku – včetně divadelního představení – je součástí tohoto dramatického kroužku. Známkovat se bude až úplně na konci.

Od té doby prováděli jazyková cvičení, protahovací cvičení a předčítali dialogy z nějaké malé žluté knížečky. Polovině slov z toho Lukáš nerozuměl a to byl asi důvod, proč byl na dosah ruky k dispozici tlustý lexikon. Byli vedeni k tomu, aby si v něm vyhledali to, co by jim nebylo jasné. A toho bylo dost.

Pan Petrský chtěl v následujících hodinách nechat na zkoušku přehrát jednotlivé scény, aby je všechny posoudil. Bohužel Marině, dívce z vedlejší třídy, se podařilo, že byla obsazena do role stromu. Musela pouze držet paže do výšky, lehce se pohybovat sem a tam a k tomu vydávat hvízdavé zvuky. Lukáš jí to záviděl.

„Ello, naprosto vynikající.“ Pan Petrský se podobal napnuté pružině, měl protažená záda a plně soustředěné zářící oči. „Zaujmut postavení, hlavu vytáhnout do výšky. Jsi paní domu.“

Lukáš zasténal, což svedlo učitelovu pozornost přímo na něho. „Ano?“

„Nic,“ uklidnil se Lukáš.

„A já si přitom právě myslel, že se budeš chtít poprat o tu další roli.“

Učitel měl pohled tak pronikavý, že Lukáš nakonec váhavě kývl. „Jistě.“

Rychle si v malé knížečce vyhledal správné pasáže. Písmo bylo titěrné. Tolik textu!

„Zaujmut postavení, ramena rovně,“ požadoval pan Petrský. „Ponoř se svým duchem do role. Osvoj si podstatu tvé postavy. Zpracuj si předcházející události, které tě dovedly až k tomuto bodu v životě postavy. Do role se vžij i hlasem.“

Ta slova vytvářela v Lukášově duši zmatek. A jelikož neměl ani ponětí, o jakou postavu se jedná, tak to celé bylo ještě horší. Jedná se o zloděje? Nebo šlechtice?

„Poklonit se,“ požadoval pan Petrský. „Výborně, to zvládneš. A je to jen pár vět.“ Obrátil se k Elle. „Komteso, váš nový komorník.“

Lukáš se v panice rozhlédl. To musí být nějaké nedorozumění. Ellin široký úšklebek však prozrazoval vše. Dostal roli jejího sloužícího.

„Piji svůj čaj s kapkou mléka,“ zašvitořila, zatímco se pan Petrský snažil dostat Alexandra do role zloděje.

„Když ho rozliju, budeš mě muset propustit.“

„Za to bys ale dostal špatnou známku.“

Lukášova frustrace rostla. Vlastně měl ředitele Arnolda docela rád. Přinejmenším do chvíle, než ho kvůli tomu malému incidentu v hodině informatiky